

In tak večer je bil tisto nedeljo. Mož z lajno je sedel pod starikavim gabrom. Mnóžica ljudi se je vračala z izleta. Hiteli so, brzeli, da se umaknejo grozečemu nalivu. Vendar jih le-ta ni strašil preveč, ni jim jemal dobre volje, ki jo pripravi prijetna, zabavna družba, dobri grizljaji in rumena, cekinasta vinska kapljica. Hiteli so v najboljši volji proti domu. Njihov glasni smeh se je mešal med pojemajoče glasove — starčeve lajne.

„Kar naprej ti sitni berači! Človeku zagrené sleherno dobro voljo!“

Nežne dame so se zgražale, gospodje pa — vedno galantni, uslužni — so ž njimi vred zabavljali na glas, in se jezili nad „pre-drznostjo“ nadležnega beraškega „mrčesa“. . . Niti ob večerih nima človek miru pred nadležnimi „pijanci“.

Starec je čul zabavljanje — in molčal. Včasih je ponavljal svoj: „Usmilite se reveža!“ — danes je pa kar nemo vrtil lajno. Mogoče je mislil, da se bo le dobila kje kaka dobra duša, ki mu bode podarila še kak novčič. Celo popoldne je sukaj kljuko, toliko ljudi je šlo mimo, gospodov, gospé — in vendar ali bode za večerjo, za prenočišče? Molčal je in trpel. Da ni bilo tema

— lahko bi bili brali na njegovem bledem, tožnem obrazu, koliko je trpel pod težo svojega trudnega življenja — — —

Naposled je vse utihnilo. Stopinje izletnikov so se izgubljale, oddaljevale v parku.

Zadnjič je zasukal lajno. Tožen, disonančen akord — kakor zadnji vzdih.

Nato pa je vstal, prijel palico in odhajal trudnih, izmučenih korakov proti predmestju, da dobi prenočišča.

Tako samotno, tako trudno je odmevalo drsanje njegovih stopinj v gozdni tišini.

Tuintam se je zagнал veter v vrhove, tuintam so padale posamezne kaplje.

Sam je bil, docela sam s svojo lajno.

Ne — za njim so se začule stopinje, zamotane, neenakomerne. Nato troje hripavih glasov, ki so se zaman izkušali združiti v lepoglasje. Prihajali so bliže. Branili so se z ravnotežjem. Vsa pot je bila njihova.

Starec se je bil umaknil vstran in stopil k robu jarka.

Oni trije so ga zagledali in se ustavili pred njim; držali so se za roke in se zibali semintja.

„Starec, zaigraj nam“, je dejal eden s hripavim, zamolklim glasom.

„Gospodje, domov moram — —“

Slikal Grohar

Srce Jezusovo.